

INHOUD

Voorwoord	9
De ontmoeting.....	19
Zelfbevrediging	23
In de sauna.....	27
Langs de kant van de weg.....	31
Buiten de platgetreden paden	37
Hete momenten in bed	41
Mijn eerste stappen in de bioscoop.....	43
Een wel heel private club	49
Dangerous liaisons	57
Solo, duo en... trio.....	65
Een zweepslagje.....	67
Hondenleven.....	75
Op het trottoir	79
Sympathieke vrachtwagenchauffeurs	85
Een marathonnacht.....	91
Stadsneon.....	99
Aan huis	107
Plasseks	111
Wanneer de mannen transformeren.....	115
Van fysieke onderwerping.....	121
...naar totale onderwerping.....	125
Een bijzonder verjaardagscadeau.....	129
Van foto... ..	133
...naar video.....	137
Groepsseks	139
Mijn kamer	143
Ik en mijn collega's	145
Japanse tradities.....	149
Extreme opnames.....	153
“Bye bye Belgium”	163
De ondoorgroendelijke wegen van de hypocrisie.....	173
Een nieuw leven	177

Voorwoord

Voor de meeste mensen is seks een van de basiselementen van een relatie, misschien zelfs het allerbelangrijkste deel ervan. Iedereen heeft seks, de ene al wat vaker dan de andere. Mannen praten er openlijk over, vergelijken graag en meten zich met elkaar. Vrouwen ook, maar dan iets discreter. Hoewel iedereen weet dat seks een natuurlijke behoefte is, blijft het onderwerp vaak onverbiddelijk taboe.

Er heerst nog steeds een zeker puritanisme dat elke uiting van seksualiteit buiten de slaapkamer en het legitieme kader van het koppel veroordeelt.

Elke vorm van seks die niet binnen de norm past, wordt veroordeeld als losbandig of als libertijns.

Maar wat betekent losbandigheid nu precies? Het woordenboek definieert 'losbandig' als ongebonden, onzedelijk. Een losbandig persoon wordt geassocieerd met verdorvenheid, slechtheid en perversiteit.

Seks die buiten de lijntjes kleurt keurt onze maatschappij moreel af. Ze conditioneert ons al van jongs af aan om de afgebakende paden te volgen.

Hoeveel ouders kleden zich nooit uit in het bijzijn van hun kinderen, uit angst dat hun naaktheid zou geassocieerd worden met seksualiteit?

Ik heb mijn ouders nooit naakt gezien.

Maar ook al wil de moraal ons kneden tot modelburgers op seksueel gebied, toch heeft iedereen wel fantasieën.

Voor de meesten onder ons worden die fantasieën nooit werkelijkheid. Meer zelfs: een fantasie, daar praat je niet over, dat is vies, verwerpelijk en primitief.

Natuurlijk begrijp ik dat het verlangen om in bed te duiken met twee geblondeerde, strakgetrokken dames met opgespoten lippen veel dierlijker is dan de plotse drang om de filosofie van Kant te bespreken.

Je fantasieën proberen waar te maken wordt al snel vergelijkbaar met het gebruiken van drugs of alcohol.

Het is als een vicieuze cirkel. Je start met een fantasie die bijna te banaal is voor woorden, maar al gauw word je verleid om steeds verder te gaan, wil je nog meer. Het voelt intenser aan, elke keer opnieuw. Je zou het verslavend kunnen noemen.

En nu we toch bepaalde vooroordelen aan de kaak stellen, kan ik meteen ook garanderen dat de onverzadigbare adepten van vleselijk genot, waar ik deel van uitmaak, niet per se triestige individuen zijn. Op het gevaar af om tegenstanders teleur te stellen: neen, losbandig leven is geen acuut symptoom van menselijke domheid.

Zonder verwaand te willen klinken durf ik te stellen dat ik geen inhoudsloos vat ben. Ik ben tenslotte toch ook dit verhaal aan het neerpennen.

Laat ik meteen duidelijk maken dat de idioten in het koninkrijk der libertijnen niet de plak zwaaien.

Andere kwatongen beweren dat ik enkel mijn partner wilde 'plezieren' door mee te gaan in zijn fantasieën. In werkelijkheid zat toch een beetje anders in elkaar.

De plaatsen waar ik zoveel plezier beleefd heb en die ik in dit boek beschrijf krijgen minder vaak het bezoek van het

vrouwelijke geslacht. Ik geef grif toe dat ik aanvankelijk deze plaatsen of nieuwe ervaringen uit de weg ben gegaan.

Het is bijna een wet binnen het libertinisme dat de eerste benadering altijd van de man komt, maar dat het daarna de vrouw is die de activiteiten wil voortzetten. En ik ben geen uitzondering op de regel.

Natuurlijk halen critici vaak een chaotische kindertijd aan als verklaring voor mijn, volgens hen, abnormale praktijken. Ze hebben waarschijnlijk wel ergens gelijk. Mijn kindertijd in een klein Henegouws dorp stond bol van de meest uiteenlopende verzwarende factoren.

De vergevorderde leeftijd van mijn ouders bij mijn geboorte, het extreem jaloerse en bezitterige karakter van mijn vader en zijn overlijden na een slepende ziekte lieten me op elfjarige leeftijd achter met een enorme leegte en een ontbrekende vaderfiguur.

De aanrakingen die ik als prille tiener jarenlang moest ondergaan zouden ook een reden kunnen zijn. Vandaag zou die oude 'vriend van de familie', die ondertussen is overleden, ongetwijfeld als pedofiel worden bestempeld.

Toch weet ik dat mijn interesse voor het libertinisme vooral het resultaat is van een zeer persoonlijk parcours.

Op heel jonge leeftijd was ik al geïnteresseerd in seksuele spelletjes. Met mezelf, maar ook met mijn neefje dat even oud was als ik. Elk voorwendsel was goed om uit de kleren te gaan en 'doktertje' te spelen, toen nog allemaal heel onschuldig.

Bij de start van onze puberteit waren we alle twee erg bewust van ons lichaam en van de manieren waarop we het konden plezieren. En hoewel het niet meer voorstelde dan eenvoudige aanrakingen tussen twee kinderen, beleefde ik toen al een intens

genot. We komen elkaar nu af en toe nog tegen maar praten nooit over die verboden spelletjes.

In mijn puberteit voelde ik me al snel aangetrokken tot het andere geslacht, net als alle meisjes van die leeftijd. Na een paar flirts met jongens van mijn school maar ook met oudere mannen, voelde ik me klaar voor een echte seksuele relatie.

Zelfverzekerd en ontzettend angstig tegelijkertijd.

Op veertienjarige leeftijd ontmoette ik een echte charmeur die net meerderjarig was. Mijn hormonen lieten me weten dat mijn lichaam er klaar voor was.

We waren samen in zijn slaapkamer. Hij had een fles champagne klaar staan, zijn kamer opgeruimd en de lakens verschoond. Nu ik erop terugkijk moet ik zeggen dat hij er alles aan heeft gedaan om mijn eerste keer goed te laten verlopen.

In tegenstelling tot mij was hij geen groentje meer op seksueel vlak. Met stickers op het hoofdeinde van zijn bed hield hij bij hoeveel meisjes aan zijn charmes waren bezweken. Dikke rijen kleine witte stickers.

Misschien was het dat wat me deed twijfelen, of misschien was ik er toch nog niet helemaal klaar voor. Ik kan het niet zeggen. Maar toen we daar naakt lagen, hij op mij, het condoom al afgerold over zijn erectie, wilde ik absoluut niet dat hij me penetreerde.

Na die mislukte poging nam hij steeds meer afstand. Hij had niet verkregen wat hij wou en was dus niet langer geïnteresseerd. Op een dag, kort na onze eerste poging, trok hij me mee naar een traphal in een gebouw in Charleroi. We waren samen naar het zwembad geweest en op weg naar zijn auto die enkele straten verder stond geparkeerd.

Nadat hij me intens had gekust, vroeg hij me om hem te pijpen. Schoorvoetend deed ik wat hij vroeg. Dat ik er geen plezier aan beleefde is wel duidelijk. Misschien voelde ik me een beetje gedwongen. Ik was ook uiteraard verre van getalenteerd, de climax begon lang op zich te laten wachten en hij verloor zijn geduld.

Uiteindelijk slaagde hij er toch in om mijn gezicht vol sperma te spuiten. Hij leek opgelucht dat het eindelijk gedaan was. Ik ook.

Een paar weken later zag ik hem in een winkel in Charleroi, hand in hand met een mooie blondine. Hij had duidelijk genoeg van mijn onervarenheid.

Enkele maanden later, ik was ondertussen vijftien, zette ik de volgende stap met schoolgenoot met wie ik uiteindelijk vijf jaar samen zou zijn. We waren allebei relatief onervaren. Hij had nog nooit een vriendin gehad en ik hield vooral negatieve herinneringen over aan mijn orale ervaring in dat sombere appartementsgebouw. Desondanks bedreven we een maand na onze ontmoeting voor het eerst de liefde. Om eerlijk te zijn ben ik er niet zeker van of ik toen ontmaagd ben geworden. Hij kwam al klaar in het condoom voor hij me penetreerde. Hoewel we allebei maagd waren, boezemde aids ons angst in. Een stripverhaal dat we op school hadden gekregen zorgde voor nog meer stress.

Nu goed, dat verhaal over de jonge sportieve en populaire tiener uit goede familie die overlijdt aan aids moet zelfs de meest onschuldige zielen bang hebben gemaakt. In die tijd stond de ziekte vooral nog synoniem met drugs en homoseksuelen.

Een hivtest en een voorschrift voor een anticonceptiemiddel later kwam onze seksualiteit op kruissnelheid. In elke zin van het woord.

We hadden steeds vaker seks. Volgens de statistieken scoorden we erg goed. Op feestdagen mocht het voor mijn vriend zelfs al eens wat gekker en verruilden we het bed voor het bureau.

Maar om eerlijk te zijn: ik verveelde me stierlijk. Mijn verlangens waren frustraties geworden.

Toen ik hem op een dag over mijn gevoelens durfde te vertellen, wist hij niets beters te zeggen dan iedereen volgens hem was zoals wij.

Net daar legde hij de vinger op de wonde. Ik wilde helemaal niet zijn zoals 'iedereen'.

Ik wilde op het einde van mijn puberteit meer dan tien treurige minuutjes heen-en-weergedoe alleen, het leek zo banaal. Onze momenten van vleselijk genot waren dan misschien wel talrijk, maar ook klassiek en erg kort.

Maar goed, wie niets heeft, moet blij zijn met wat hij krijgt. En aangezien mijn beste vrienden, zelf ook nog erg jong, me bleven verzekeren dat mijn seksleven volledig normaal was, begon ik mezelf ervan te overtuigen dat het probleem bij mij lag.

Mijn verlangens waren duidelijk niet normaal: ik moest dus wel een nymfomane zijn.

Dat primitieve instinct in mij moest dus in de kiem gesmoord worden.

Dat was vele jaren lang mijn strategie. Maar het beest, dat veel later Corine zou gaan heten, was eerder ingedommeld dan volledig verdwenen.

De dagelijkse routine sleepte ons al snel mee. Na onze middelbare studies begonnen we beiden aan de universiteit, op twee verschillende faculteiten. We besloten om samen met een

stel vrienden op kot te gaan. En dus leefden we op achttienjarige leeftijd al als een oud koppel dat machinaal de liefde bedreef. Uit gewoonte.

Terwijl ik me erover verbaasde dat ik binnen de norm paste, en nadacht over hoe ik me eruit kon bevrijden, ontmoette ik hem. Niet zomaar iemand. DE man die mijn leven volledig zou veranderen.

In dit boek vertel ik enkel over de grote impact die hij op mijn seksleven uitoefende. Vreemd genoeg vind ik het overige te intiem voor woorden. Mijn seksuele belevenissen uit de doeken doen vind ik veel gemakkelijker. Daar zou ik allerlei conclusies uit kunnen trekken. Toch lijkt me dat, met mijn luttele 28 jaren op de teller, een beetje verwaand.

Oh! Ik raad het al: “Daar is hij dan, die man die haar meevoert naar de diepste krochten van de seksualiteit. Ze was gewoon het laatste nieuwe speeltje van een pervers.» Daar heb ik slechts één antwoord op, namelijk dat hij me in vele opzichten enkel de ogen heeft geopend. In het begin speelde hij een erg actieve rol, om later enkel toe te kijken hoe ik mijn eigen fantasieën waarmaakte. Vele jaren lang dwongen mijn oogkleppen me het afgebakende pad te volgen. Hij toonde me gewoon de weg. Mijn innerlijke ‘Sisyfus’ vond eindelijk vrede.

En die ‘hij’, dat is Dimitri. Zo’n tien jaar ouder dan ik en met al heel wat ervaring met het libertinisme. Als ik hem met één woord zou moeten beschrijven, zou ik kiezen voor ‘levensgenieter’. Misschien zelfs ‘hedonist’. Hij verstaat de kunst van het genieten.

Zijn - vaak tijdelijke - passies sturen zijn leven. Als een orkaan raast hij op het ritme van zijn verlangens doorheen het leven, en

sleurt hij degenen die sterk genoeg zijn om hem te volgen, mee in een wilde dans. Wie niet kan volgen zet hij zonder pardon opzij, niet zelden met emotionele schade tot gevolg.

Zijn seksualiteit was in geen enkel opzicht normaal te noemen. Zijn uitpattingen boden mij de kans open te bloeien.

Ik kon voor het eerst opnieuw zien na lang blind te zijn geweest. Diep in mij wist ik dat die parallelle wereld bestond en dat de geschriften van Markies de Sade meer voorstelden dan pornografische sprookjes voor perverse literatuurliefhebbers.

Mijn libertijnse instinct zou eindelijk ontwaken.

Meen ik nu echt dat mijn seksuele ervaringen zo interessant zijn dat ze een plaats verdienen in een boek?

Zeker wel, als je weet dat die waterval aan emoties en ervaringen niet altijd synoniem stond met rozengeur en maneschijn, maar vanuit elk opzicht wel ongelooflijk verrijkend bleek.

Natuurlijk heb ik het in het boek enkel over wat ik heb beleefd.

Mijn principe was dat ik enkel een oordeel over iets kon vellen door het uit te proberen. Wanneer ik iets niet leuk vond, deed ik het gewoon niet opnieuw. Zo eenvoudig was het. Ik had in elk geval de intellectuele eerlijkheid om met kennis van zaken mee te praten.

Elke plaats en elke persoon, hoewel omwille van hun anonimiteit ietwat aangepast, maken deel uit van mijn beleving en mijn ervaring.

Een auteur die een feit of plaats beschrijft die hij niet echt heeft beleefd of bezocht kan meestal geen realistische beeld van de werkelijkheid schetsen. Een blinde kan de kleurnuances van een zonsondergang nooit in detail beschrijven.

Kijk maar naar Stanley Kubrick, die in zijn film “Eyes Wide Shut” een parenclub in scène brengt. Hoewel hij een briljant regisseur is, doen de beelden toch eerder karikuraal aan. De libertijn in mij kan je verzekeren dat Kubrick nooit één voet in een van deze nissen van vleselijk genot heeft gezet.

Ik streef geen volledigheid na, ik wil geen handleiding of reisgids zijn over seks, ik heb enkel het bescheiden doel om de plaatsen, de mogelijkheden en de risico's van mijn libertijns leven te beschrijven.

Het nastreven van mijn seksuele fantasieën kende een begin, maar ook een einde. Of misschien beter: een onderbreking, die de verdwijning van Corine inzette na een emotionele escalatie van bijna zeven jaar.

Net zoals het libertinisme geen synoniem is van idiotie, staat het ook niet gelijk aan onverantwoorde naïviteit.

Libertijns leven betekent niet dat je je bewust openstelt voor geslachtsziektes zonder de minste vorm van bescherming. Integendeel zelfs.

Ik ben zo goed als altijd voorzichtig geweest, ik heb geprobeerd me er steeds van te verzekeren dat ik geen risico liep op ziektes.

‘Zo goed als altijd’ is eigenlijk niet genoeg. ‘Altijd’ was beter geweest. Ik kan alleen maar mijn best doen. Niemand is tot het onmogelijke gehouden. Libertijns, dat ben ik met volle overtuiging, maar niet tegen elke prijs. Zeker niet als die prijs mijn eigen leven is.